

Nr 237.

Av herrar **Persson** i Stockholm och **Hagberg** i Luleå, *angående viss ändring i kungörelsen om statliga bosättningslån.*

Sedan årsskiftet 1937—38 kunna trolovade eller i vissa fall äkta makar ur statens bosättningslånefond erhålla lån för högst 1,000 kronor till inköp av möbler eller andra bosättningsföremål. Möjligheterna att erhålla dylika lån ha under årens lopp utnyttjats i ständigt stegrad omfattning. Av statsverkspropositionen framgår att enbart under budgetåret 1941/2 utlämnades 11,762 lån till ett sammanlagt belopp av 9.4 miljoner kronor. Under innevarande budgetår beräknas antalet lån uppgå till omkring 15,000.

Det torde vara av vikt att i detta sammanhang uppmärksamma den avsevärda prisfördyring på möbler och andra bosättningsföremål, som ägt rum under krigsåren och som väl motiverar en höjning av lånebeloppets övre gräns. Priserna på möbler ha således stigit något över 40 procent, och stegringarna på andra bosättningsföremål torde inte vara mindre omfattande.

Dessa förhållanden göra att lånen inte fylla sin uppgift på samma sätt som tidigare. Det ursprungliga syftet var ju inte endast att hjälpa unga människor att sätta bo, utan också att detta skulle kunna ske utan tyngande och oförmånlig skuldsättning hos avbetalningsfirmor o. dyl. Genom prisstegringarna ha emellertid förhållandena ändrats dithän, att i den mån låntagarna inte ha tillgångar vid sidan om beviljat bosättningslån, leder detta nästan automatiskt till skuldsättning av ovan antytt slag.

Detta kan exemplifieras på följande sätt: ett trolovat par ansöker om ett lån på 1,000 kronor, vilket beviljas till ett belopp av 7—800 kronor. Av denna summa gå 2—300 till husgeråd, linne o. dyl. Till möbler återstå således omkring 500 kronor. Men då inredningen av en lägenhet även vid köp av relativt enkla möbler kostar minst 1,200—1,400 kronor, förslår det belopp, som återstår efter inköp av husgeråd m. m., i regel inte till att förhindra att vederbörande bindes av tunga avbetalningskontrakt på möblerna.

Utan att närmare gå in på riksbanksfullmäktiges eller socialministerns uppskattning av investeringsbehoven under detta eller nästa budgetår, synes det oss ha stor betydelse för den fortsatta bostadslåneverksamheten att den övre lånegränsen höjes på ett sätt som svarar mot prisstegringarna på möbler och bosättningsföremål.

Med hänvisning till vad ovan anförts föreslå undertecknade,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t uttalar sig för en sådan ändring av § 6 i kungörelsen om statliga bosättningslån av den 30 sept. 1937 att lånen i fortsättningen må

kunna beviljas till ett högsta belopp av 1,500 kronor, samt att investeringsanslagen i fortsättningen beräknas i överensstämmelse härmed.

Stockholm i januari 1943.

Set Persson.

H. Hagberg.